

Sabatul și semnificația sa

„Trebuie să păzească creștinii toate cele Zece Porunci?” sau „Cum să înțelegem cea de-a patra poruncă, Sabatul?” Mulți oameni care studiază Biblia își pun adesea astfel de întrebări.

În textul următor, am dori să explicăm ce atitudine ar trebui să avem, ca și creștini, față de Sabat. De asemenea, am vrea să abordăm, pe scurt, scopul și înțelesul acestei porunci în Vechiul Testament și împlinirea ei în Noul Testament.

Cuprins:

- 1 Cui și când a fost dat Sabatul?
- 2 Cum să înțelegem expresia ”Dumnezeu s-a odihnit în ziua a șaptea”?
- 3 Cum s-a raportat Isus la Sabat?
- 4 Care a fost atitudinea primilor creștini față de Sabat?
- 5 Trebuie să ținem și noi Sabatul conform celor Zece porunci?
- 6 Concluzii: Sabatul, duminica sau fiecare zi?

📌 1 Cui și când a fost dat Sabatul?

În cele Zece Porunci scrie:

Ține ziua de odihnă, ca s-o sfințești, cum ți-a poruncit Domnul Dumnezeul tău. Șase zile să lucrezi și să-ți faci toate treburile. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă a Domnului Dumnezeului tău: să nu faci nicio lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici boul tău, nici măgarul tău, nici vreunul din dobitoacele tale, nici străinul care este în locurile tale, pentru ca și robul, și roaba ta să se odihnească întocmai ca tine. Adu-ți aminte că și tu ai fost rob în țara Egiptului, și Domnul, Dumnezeul tău, te-a scos din ea cu mână tare și cu braț întins: de aceea ți-a poruncit Domnul Dumnezeul tău să ții ziua de odihnă. (*Deuteronom 5:12-15*)

Scopul principal al poruncii Sabatului a fost ca poporul lui Dumnezeu să dedice (cel puțin^[1]) această zi a săptămânii în întregime lui Dumnezeu.

Mai mult, din acest pasaj putem vedea că Sabatul a fost o amintire a ieșirii din Egipt. Israelii trebuiau să-și amintească că și ei au fost cândva robi în Egipt și să fie drepecți față de slujitorii lor oferindu-le și lor o zi de odihnă.

Aceași idee este exprimată și în *Exod 23:12*:

Timp de șase zile, să-ți faci lucrul. Dar în ziua a șaptea să te odihnești, pentru ca boul și măgarul tău să aibă odihnă, pentru ca fiul roabei tale și străinul să aibă răgaz și să răsufle.

Ținând cont de aceste aspecte, ar trebui să înțelegem într-un mod asemănător și următoarele versete:

„Vorbește copiilor lui Israel și spune-le: „Să nu care cumva să nu țineți Sabatele Mele,

căci acesta va fi între Mine și voi și urmașii voștri un semn după care se va cunoaște că Eu sunt Domnul, care vă sfințesc. Să țineți Sabatul, căci el va fi pentru voi ceva sfânt. Cine îl va călca va fi pedepsit cu moartea; cine va face vreo lucrare în ziua aceasta va fi nimic din mijlocul poporului său. Să lucrezi șase zile; dar a șaptea este Sabatul, ziua de odihnă închinată Domnului. Cine va face vreo lucrare în ziua Sabatului va fi pedepsit cu moartea. Copiii lui Israel să păzească Sabatul, prăznuindu-l, ei și urmașii lor, ca un legământ necurmat. Acesta va fi între Mine și copiii lui Israel un semn veșnic; căci în șase zile a făcut Domnul cerurile și pământul, iar în ziua a șaptea S-a odihnit și a răsuflat.” (Exod 31:13-17)

Acest pasaj exprimă clar faptul că Sabatul a fost dat ca semn al legământului dintre Dumnezeu și poporul Său Israel.

Te-ai coborât pe muntele Sinai, le-ai vorbit din înălțimea cerurilor și le-ai dat porunci drepte, legi adevărate, învățături și orânduiri minunate. Le-ai făcut cunoscut Sabatul Tău cel sfânt și le-ai dat prin robul Tău Moise, porunci, învățături și o Lege. (Neemia 9:13-14)

Din aceste versete putem vedea că Sabatul nu fusese cunoscut de la bun începutul creației, ci Dumnezeu l-a făcut cunoscut poporului Israel atunci când le-a dat Legea, pe muntele Sinai. De asemenea, așa cum citim în celelalte cărți ale Bibliei, Sabatul nu a fost ținut înainte de Moise.

Și i-am scos astfel din țara Egiptului, și i-am dus în pustiu. Le-am dat legile Mele și le-am făcut cunoscut poruncile Mele, pe care trebuie să le împlinescă omul ca să trăiască prin ele. Le-am dat și Sabatele Mele, să fie ca un semn între Mine și ei, pentru ca să știe că Eu sunt Domnul care-i sfințesc.

... Sfințiți Sabatele Mele, căci ele sunt un semn între Mine și voi, ca să știți că Eu sunt Domnul Dumnezeuul vostru! (Ezechiel 20:10-12 + 20)

Pasajul menționează de două ori că Sabatul este semnul legământului dintre Dumnezeu și poporul Său pe care l-a scos din țara Egiptului.

Pe baza tuturor pasajelor de mai sus, putem vedea că Dumnezeu a dat Sabatul poporului Israel atunci când l-a scos din țara Egiptului, ca un semn al legământului pe care l-a încheiat cu ei. Legea Sabatului a fost dată exclusiv poporului Israel. A fost un semn distinctiv, pe care nu îl regăsim la niciun alt popor (neamurile nu au avut o zi de odihnă).

2 Cum să înțelegem expresia ”Dumnezeu s-a odihnit în ziua a șaptea”?

Unii oameni susțin că pasajul din *Geneza 2:2-3* arată faptul că porunca Sabatului a fost dată de Dumnezeu încă de la începutul creației și fiindcă Dumnezeu Însuși S-a odihnit, trebuie să respectăm și noi ziua de odihnă ca pe o „lege a creației”.

În ziua a șaptea, Dumnezeu Și-a sfârșit lucrarea pe care o făcuse; și în ziua a șaptea S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse. Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o zidise

și o făcuse.

Ca să putem înțelege corect ființa lui Dumnezeu, trebuie să examinăm și versetele care vorbesc clar despre faptul că Dumnezeu niciodată nu încetează să lucreze.

Ajutorul îmi vine de la Domnul, care a făcut cerurile și pământul. Da, El nu va îngădui să ți se clatine piciorul; Cel ce te păzește nu va dormita. Iată că nu dormitează, nici nu doarme Cel ce păzește pe Israel. (*Psalmul 121:2-4*)

Dar Isus le-a răspuns: „Tatăl Meu lucrează până acum; și Eu, de asemenea, lucrez.” (*Ioan 5:17*)

Orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit este de sus, coborându-se de la Tatăl luminilor, în care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare. (*Iacov 1:17*)

Dacă ne gândim la natura eternă și neschimbătoare a lui Dumnezeu, că „El nu obosește, nici nu-Și poate pierde puterea” (Isaia 40:28), putem găsi înțelesul corect al versetelor din Geneza 2:2-3. Nu Dumnezeu este cel care are nevoie de odihnă, ci omul.

În loc să înțelegem aceste versete în mod literal, este important să încercăm să le armonizăm cu alte afirmații clare ale Bibliei.

Când autorul spune că Dumnezeu S-a odihnit în ziua a șaptea, că a binecuvântat-o și a sfințit-o, el vrea să exprime ce a înțeles despre Creator.

Odihna și pacea caracterizează ființa lui Dumnezeu la fel de mult ca activitatea și lucrarea Sa. Această stare de odihnă este evidențiată prin mai multe aspecte:

- Dumnezeu Și-a sfârșit lucrarea creatoare și a văzut că totul era foarte bun, perfect. Nu avea nevoie de nicio îmbunătățire, corectare, revizuire. Dumnezeu s-a bucurat de lucrarea Sa și a sărbătorit-o, pentru că o crease din iubire (*Psalmul 104:31*).

- Pasajul exprimă, de asemenea, că scopul creației este odihna — dar nu o odihnă pasivă, ci părtășia vie cu Dumnezeu: să-L slăvim și să experimentăm că Dumnezeu are timp pentru noi. Realitatea aceasta o putem trăi deja acum, pe pământ, iar împlinirea ei se va desăvârși în eternitate. Acesta este motivul pentru care Noul Testament interpretează odihna din ziua a șaptea ca fiind părtășia eternă ce va avea loc în ceruri (*Evrei 4:10-11* — ”să intrăm în odihna lui Dumnezeu”).

- Dumnezeu l-a creat pe om după chipul și asemănarea Sa. De aceea, scopul vieții lui nu este munca și truda, ci relația cu Creatorul Său. Nu trebuie să ne pierdem în propriile noastre activități, ci să avem mereu înaintea ochilor noștri scopul suprem pentru care am fost creați. Dumnezeu lucrează mereu și se odihnește mereu.

- Dumnezeu a găsit odihnă în lucrarea Sa perfectă. La fel și noi, putem găsi odihna atunci când facem voia Lui.

Putem învăța foarte multe lucruri din Geneza 2:3 și din istorisirile creației, în general. Sunt adevăruri spirituale importante. Cu toate acestea, nu putem trage concluzia că Dumnezeu este limitat de timp și că se oprește din lucrarea Sa pentru 24 de ore. Vechiul Testament a fost scris inițial pentru israeliți, motiv pentru care și modul de exprimare este evreiesc: actul creației este descris în cadrul unei săptămâni cu șapte zile, care se încheie cu odihna Sabatului. Prin această poruncă, israeliții au fost încurajați să țină Sabatul, pe care îl neglijaseră deseori de-a lungul istoriei lor, fiind astfel necredincioși lui Dumnezeu.

3 Cum s-a raportat Isus la Sabat?

Deși Isus a ținut legile evreiești, El nu a făcut nicio diferență între zile, în ceea ce privea devotamentul și slujirea Sa față de oameni. Conform învățaturii lui Isus, așa cum vedem și din situația când ucenicii Săi culegeau spice de grâu în ziua Sabatului (Matei 12:1-8), Dumnezeu nu apreciază respectarea formală a interdicțiilor Sabatului, ci ne condamnă sau ne îndreptățește, în funcție de atitudinea inimii noastre.

Spre indignarea adversarilor Săi, Isus a vindecat de mai multe ori în Sabat. De exemplu, a făcut tină din salivă și a uns ochii unui orb (Ioan 9:6-7). Într-o altă situație, El a cerut unui om, pe care îl vindecase, să-și ia patul și să umble (Ioan 5:8-10).

Apostolul Ioan scrie în legătură cu acest lucru:

Tocmai de aceea căutau și mai mult iudeii să-L omoare, nu numai fiindcă dezlega ziua Sabatului, dar și pentru că zicea că Dumnezeu este Tatăl Său și Se făcea astfel deopotrivă cu Dumnezeu. (Ioan 5:18)

Isus de asemenea a spus:

Căci Fiul omului este Domn și al Sabatului. (Matei 12:8)

Prin afirmații ca acestea, Isus a dorit să scoată la lumină religiozitatea ipocrită a criticilor Săi. Din Predica de pe Munte (Matei 5) putem vedea atitudinea pe care a avut-o Isus față de Lege. În versetul 17, El a spus că „nu a venit să desființeze, ci să împlinească Legea”. Apoi enumeră câteva exemple în felul următor: „Ați auzit că s-a zis... dar Eu vă spun...”. De exemplu, Isus extinde înțelesul poruncii „Să nu comiți adulter” la gânduri și priviri necurate, iar porunca „Să nu ucizi”, la ură și dispreț. De asemenea, Isus i-a mai învățat pe oameni lucruri noi cu privire la jurământ și la iubirea față de dușmani. Prin Isus, Legea Vechiului Testament și-a dobândit semnificația sa reală, inițială. Aceasta se referă și la Sabat. Chiar dacă acest lucru nu este menționat explicit în acest pasaj, putem vedea că Isus, prin devotamentul și iubirea Sa de zi cu zi, a împlinit perfect Sabatul.

⚓ 4 Care a fost atitudinea primilor creștini față de Sabat?

Primul lucru pe care îl remarcăm este faptul că nu putem găsi nici măcar un singur pasaj în Noul Testament [2] unde creștinii să fi fost muștrați pentru că au neglijat Sabatul. Ținând cont de faptul că Legea Sabatului a fost dată poporului Israel, a fost natural ca atât Isus, cât și apostolii, ca evrei, să țină această poruncă. [3] Dar prin aceasta nu au vrut să arate că ținerea Sabatului este necesară pentru mântuire sau că și noi astăzi ar trebui să ținem Sabatul. Pentru noi este mult mai relevantă situația creștinilor proveniți dintre neamuri.

O întrebare importantă este dacă găsim măcar un singur indiciu în Noul Testament potrivit căruia creștinii, care nu erau de origine evreiască, au trebuit să țină Sabatul.

Când apostolii s-au adunat la Ierusalim pentru a decide asupra lucrurilor pe care trebuiau să le țină creștinii convertiți dintre neamuri, patru puncte au fost menționate. Acestea au fost considerate necesare pentru a putea menține părtășia cu creștinii evrei, precum și pentru a le putea vesti Evanghelia fără a cauza vreo pricină de poticnire. Printre acestea puncte nu este menționat Sabatul. Niciunul dintre apostoli nu a îndrăznit să pună jugul legii asupra creștinilor dintre neamuri. Ceea ce s-a așteptat de la ei a fost doar să se ferească de idoli [4], de curvie [5], de carnea animalelor sugrumate și de a mânca cu sânge (Faptele apostolilor 15:10-21).

Pavel a scris creștinilor din Roma:

Unul socotește o zi mai presus decât alta; pentru altul, toate zilele sunt la fel. Fiecare să fie deplin încredințat în mintea lui. Cine face deosebire între zile, pentru Domnul o face. Cine nu face deosebire între zile, pentru Domnul n-o face. Cine mănâncă, pentru Domnul mănâncă; pentru că aduce mulțumiri lui Dumnezeu. Cine nu mănâncă, pentru Domnul nu mănâncă; și aduce și el mulțumiri lui Dumnezeu. (*Romani 14:5-6*)

Faptul că unii considerau „o zi mai presus decât alta” este un indiciu clar că unii dintre creștinii evrei încă mai țineau Sabatul, deoarece nu a existat o altă zi ”deosebită pentru Domnul”. Pavel nu a vrut ca Sabatul și legile de mâncare să fie ținute de către toți creștinii. Din context (versetele 2 și 14) putem vedea că acei creștini, care încă mai țineau Legea (aici e vorba despre Sabat și legile de mâncare), erau considerați ca fiind slabi în credință. Pe de altă parte, creștinii evrei, care înțeleseseră că nu mai e nevoie să țină Legea, erau considerați tari. Dacă Pavel nu le-a cerut creștinilor evrei să țină Sabatul, cu cât mai puțin ar aștepta aceasta de la creștinii proveniți dintre neamuri!

Noul Testament conține câteva scrisori adresate bisericilor dintre neamuri, unde unii creștini erau în pericolul de a se îndrepta spre ținerea Legii evreiești. Pavel îi mustră foarte aspru:

Odinioară, când nu cunoșteți pe Dumnezeu, erați robiți celor ce din firea lor nu sunt dumnezei.

Dar acum, după ce ați cunoscut pe Dumnezeu sau, mai bine zis, după ce ați fost cunoscuți de Dumnezeu, cum vă mai întoarceți iarăși la acele învățături începătoare, slabe și sărăcicioase, căroră vreți să vă supuneți din nou? Voi păziți zile, luni, vremuri și ani. Mă tem să nu mă fi ostenit degeaba pentru voi. (*Galateni 4:8-11*)

Să observăm cum argumentează Pavel: galatenii erau neamuri și se închinau idolilor. Practicile lor religioase nu au avut puterea de a-i apropia de Dumnezeu. Prin ținerea Legii evreiești, s-ar întoarce, de fapt, la același nivel. Păzind ”zile, luni, vremuri și ani” (care se referă la Sabat și la alte sărbători evreiești) înseamnă o întoarcere la învățăturile începătoare, slabe și sărace — adică la același nivel cu sărbătorile și ritualurile păgâne căroră le-au fost cândva robi.

În alte capitole Pavel le scrie:

Mă mir că treceți așa de repede de la Cel ce v-a chemat prin harul lui Hristos la o altă Evanghelie. (*Galateni 1:6*)

O, galateni nechibzuiți! Cine v-a fermecat pe voi, înaintea ochilor căroră a fost zugrăvit Isus Hristos ca răstignit? Iată numai ce voiesc să știu de la voi: prin faptele Legii ați primit voi Duhul ori prin auzirea credinței? Sunteți așa de nechibzuiți? După ce ați început prin Duhul, vreți acum să sfârșiți prin firea pământească*CARNE? În zadar ați suferit voi atât de mult? Dacă în adevăr, e în zadar! Cel ce vă dă Duhul și face minuni printre voi le face oare prin faptele Legii sau prin auzirea credinței? (*Galateni 3:1-5*)

Toate acestea sunt avertismente foarte serioase adresate creștinilor. Dacă acum, după ce au crezut în Isus, se îndreaptă către Lege (inclusiv ținerea zilelor), nu vor fi mântuiți.

Biserica din Colose se afla în același pericol de a accepta învățăturile omenești și de a ține Legea. Prin urmare, înseamnă că înainte ei nu ținuseră nici Legea, nici Sabatul:

Nimeni, dar, să nu vă judece cu privire la mâncare sau băutură, sau cu privire la o zi de sărbătoare, cu privire la o lună nouă sau cu privire la o zi de Sabat, care sunt umbra lucrurilor viitoare, dar trupul este al lui Hristos. (*Coloseni 2:16-17*) [6]

Pasajele biblice din această secțiune sunt doar câteva exemple. Pentru o înțelegere mai aprofundată e necesar să citim contextul fiecărui pasaj.

⚓ 5 Trebuie să ținem și noi Sabatul conform celor Zece porunci?

Unii oameni susțin că Legea mozaică este formată din două părți: legea morală (legea lui Dumnezeu), care se regăsește în cele Zece Porunci și legea ceremonială (legea lui Moise), care include rânduielile cu privire la jertfe, circumcizie etc. Ei consideră că legea morală este etern valabilă — pentru toți oamenii din orice timp, inclusiv pentru creștinii din ziua de azi — în timp ce legea ceremonială se încheie cu Isus. În Biblie, însă, nu găsim nicio distincție în acest sens. De exemplu, în Neemia, capitoul 8, versetele 1 și 8, autorul folosește alternativ expresiile Legea lui Moise și Legea lui Dumnezeu, referindu-se la același lucru. Un exemplu asemănător găsim și în Luca 2:22-24.

Putem menționa și alte pasaje când Isus a vorbit despre legi și porunci și nu s-a referit doar la Decalog[7]. De exemplu, când tânărul bogat L-a întrebat ce porunci ar trebui să țină ca să dobândească viață veșnică, Isus i-a răspuns:

El i-a răspuns: „De ce mă întrebi: „Ce bine?” Binele este Unul singur. Dar dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile.” „Care?”, I-a zis el. Și Isus i-a răspuns: „Să nu ucizi; să nu preacurvești; să nu furi; să nu faci o mărturisire mincinoasă; să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta”; și: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.” Tânărul I-a zis: „Toate aceste porunci le-am păzit cu grijă din tinerețea mea; ce-mi mai lipsește?” „Dacă vrei să fii desăvârșit”, i-a zis Isus, „du-te de vinde ce ai, dă la săraci și vei avea o comoară în cer! Apoi vino și urmează-Mă.” Când a auzit tânărul vorba aceasta, a plecat foarte întristat; pentru că avea multe avuții. (*Matei 19:17-22*)

Isus nu a menționat toate poruncile Decalogului (nici chiar Sabatul). Pe de altă parte, El vorbește despre o poruncă care nu se găsește printre cele Zece Porunci: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Levitic 19:18). A ne iubi aproapele înseamnă mult mai mult decât a nu lua ceea ce îi aparține (a fura) sau a nu-l omorî. Isus vrea să lămurească ce este cel mai important: să fim desăvârșiți în a-L urma pe El. Isus nu l-a încurajat pe tânărul bogat să dea doar o parte (să țină unele porunci), ci să facă totul, din toată inima, pentru Dumnezeu.

Aceasta este atitudinea la care Isus i-a încurajat pe oameni în diferite moduri. Într-o situație asemănătoare, când Isus a fost întrebat care este cea mai importantă poruncă, El a răspuns:

„Cea dintâi este aceasta: „Ascultă Israele! Domnul Dumnezeuul nostru este un singur Domn”; și: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău și cu toată puterea ta”; iată porunca dintâi. Iar a doua este următoarea: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.” Nu este altă poruncă mai mare decât acestea.”

(Marcu 12:29-31)

Isus a dat o poruncă nouă (Ioan 13:34-35). El le-a explicat ucenicilor Săi într-un mod mult mai profund ce ar trebui să facă și ce nu: ar fi foarte rău dacă cineva ar fi satisfăcut cu sine însuși pentru faptul că nu și-a ucis fratele, dar între timp s-a mâniat pe el (Matei 5:22), nu numai adulterul este o faptă foarte gravă, ci și a privi o femeie într-un mod necurat (Matei 5:28). Isus nu a desființat Legea și cele Zece Porunci (Matei 5:17), ci le-a dat un sens mai profund.

Prin cele Zece Porunci, Dumnezeu i-a învățat pe oameni principii și legi morale foarte de bază. Chiar și cei care își caută îndreptățirea prin faptele lor pot fi de acord cu ele (Matei 23:23).

Doar cei care vor să-L iubească pe Dumnezeu și pe aproapele lor cu toată inima vor înțelege și faptul că a-L urma pe Isus înseamnă dăruire totală și necondiționată și nu vor pune nicio limită în devotamentul lor.

Pavel explică în scrisoarea sa către Romani 7:4-7 că noi am murit față de Lege ca să slujim lui Dumnezeu într-o mod nou, conform Duhului:

Nu știți, fraților — căci vorbesc unor oameni care cunosc Legea — că Legea are stăpânire asupra omului câtă vreme trăiește el? Căci femeia măritată este legată prin Lege de bărbatul ei câtă vreme trăiește el; dar dacă-i moare bărbatul, este dezlegată de legea bărbatului ei. Dacă deci, când îi trăiește bărbatul, ea se mărită după altul, se va chema preacurvă; dar dacă-i moare bărbatul, este dezlegată de lege, așa că nu mai este preacurvă, dacă se mărită după altul. Tot astfel, frații mei, prin trupul lui Hristos, și voi ați murit în ce privește Legea, ca să fiți ai altuia, adică ai Celui ce a înviat din morți; și aceasta, ca să aducem rod pentru Dumnezeu. Căci, când trăiam sub firea noastră pământească, patimile păcatelor, ațâțate de Lege, lucrau în mădularele noastre și ne făceau să aducem roade pentru moarte. Dar acum, am fost izbăviți de Lege și suntem morți față de Legea aceasta care ne ținea robi, pentru ca să slujim lui Dumnezeu într-un duh nou, iar nu după vechea slovă. Deci ce vom zice? Legea este ceva păcătos? Nicidecum! Dimpotrivă, păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege. De pildă, n-aș fi cunoscut pofta, dacă Legea nu mi-ar fi spus: „Să nu poftesti!” (Romani 7:1-7)

Prin exemplul unei femei căruia i-a murit soțul, Pavel vrea să ilustreze ce înseamnă a muri față de Lege, prin Hristos. Legea menționată în versetele 4-6 se referă la cele Zece Porunci, deoarece porunca din versetul 7 face parte din Decalog („Să nu poftesti!“).

După cum putem vedea din învățăturile ulterioare ale lui Pavel (Romani 7 și 8), libertatea față de Lege nu înseamnă a ne coborî sub nivelul Legii mozaice, ci dimpotrivă: a-L urma pe Isus și a ne dedica întreaga viață lui Dumnezeu. Doar în acest mod și porunca Sabatului își găsește semnificația ei reală.

⚓ 6 Concluzii: Sabatul, duminica sau fiecare zi?

Este într-adevăr foarte important pentru relația noastră cu Dumnezeu să dedicăm timp pentru El. Dar este suficient să oferim o zi pentru Dumnezeu?

Primii creștini se întâlneau în fiecare zi să se roage împreună și să se încurajeze unul pe altul (Faptele apostolilor 2:37-47; 5:42; Evrei 3:12-14). Credem că este natural ca fiecare creștin să folosească tot timpul liber pe care-l are pentru a zidi împărăția lui Dumnezeu. Ne bucurăm că trăim într-o societate unde nu trebuie să lucrăm nici sâmbăta (Sabat), nici duminica. Putem folosi tot acest timp pentru a ne întâlni cu frații și surorile noastre de credință, și astfel să-L lăudăm pe Dumnezeu împreună și să-i ajutăm pe ceilalți oameni să găsească calea spre El.

Sabatul și-a găsit împlinirea în Noul Testament nu prin faptul că creștinii au ținut o zi specială (sâmbăta sau duminica), ci pentru că și-au dăruit fiecare zi din viața lor lui Dumnezeu.

Noul Testament, de asemenea, nu oferă niciun indiciu că sâmbăta ar trebui să fie înlocuită cu duminica.

Să credem oare, potrivit mesajului lui Isus, că cea mai mare luptă spirituală din istorie este dacă trebuie să ținem sâmbăta sau duminica ca zi de odihnă?!

Dacă pentru cineva e prea importantă întrebarea dacă să ținem Sâmbăta sau Duminica, înseamnă că încă nu a înțeles mesajul lui Isus. (Alte subiecte care ar putea fi de ajutor în aprofundarea acestor gânduri:

[„Viața primilor creștini”](#) și [„Unitatea tuturor creștinilor”](#)).

Dumnezeu nu vrea să ținem anumite forme, ci să ne dăruim în totalitate Lui, căutând voia Sa. Dar dacă punem accentul pe o anumită zi, în ciuda faptului că Noul Testament ne cheamă la un standard mult mai înalt de dăruire, nu arată acest lucru lipsa dorinței de a-i dăruia lui Dumnezeu și restul zilelor noastre?

Isus i-a răspuns: „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău.” Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă.

Iar a doua, asemenea ei, este: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.”

În aceste două porunci se cuprinde toată Legea și Prorocii.” (Matei 22:37-40)

Suntem conștienți că Sabatul este un subiect foarte larg și că în acest scurt articol nu putem să abordăm toate aspectele. Am vrea să te încurajăm să ne contactezi și să ne împărtășești întrebările tale.

Adresa Ta de e-mail*:

Mesajul*:

[Trimite mesajul](#)

Note de subsol:

1. Cea mai mare poruncă a lui Dumnezeu a fost dintotdeauna: "Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta!" (Deuteronom 6:5). Chiar și pentru credincioșii din Vechiului Testament a fost un lucru natural să-l slujească lui Dumnezeu și să-L laude în fiecare zi, din toată inima lor: Psalmul 35:28; 61:8; 71:8,15,24; 145: 2, 1 Cronici 16:37. Cei care se încred în Dumnezeu îl cheamă în fiecare zi: Psalmul 86:3; 88:9. Toți aceștia îl așteptau pe Mesia, care "ne va îngădui să-l slujim fără frică, trăind înaintea Lui în sfințenie și neprihănire, în toate zilele vieții noastre." (Luca 1:74-75). Există un mod mai bun decât acesta de a sfinți o zi?
2. Spre deosebire de Vechiul Testament: Neemia 13:15-22; Isaia 58:13-14; Ieremia 17:19-27.
3. Putem asuma acest lucru despre timpul când biserica era încă în formare, la început. Dar după ce Evanghelia a ajuns la neamuri, există motive întemeiate să presupunem că Petru (Galateni 2:14) și Pavel (1 Corinteni 9:19-22) de exemplu, au renunțat la ținerea Sabatului.
4. De exemplu, carnea jertfită idoloilor.
5. De exemplu, incestul sau căsătoria între rude.
6. Aici sărbătorile sunt aranjate în funcție de frecvența lor anuală: anuale, lunare și săptămânale.
7. Cele Zece porunci.

Copyright © www.crestini.info - Toate drepturile rezervate.

Conținutul acestor pagini poate fi reprodus integral, fără modificări pentru uz personal.

Orice alt tip de folosință este restricționată de permisiunea noastră!